V. DEMETRIUS

COCORII

POEZII

IMPRIMERIILE SOCEC & Co., S. A. R.

www.dacoromanica.ro

V. DEMETRIUS

COCORII

POEZII

IMPRIMERIILE SOCEC & Co., S. A. R.

www.dacoromanica.ro

COCORII

I

E 'n miezul zilei și, ca printre trestii
Un șarpe, își despică drum o undă
De rece vânt. Tot mai puține bestii
Se scaldă 'n râu, în mlaștini se cufundă.

Și nopțile — așa de nesfârșite ! —
Sunt reci și 'n zori șopârla întârzie
De sub culcușul frunzei vestejite
Sub raza caldă-a soarelui să vie.

www.dacoromanica.ro

S'a 'mpuținat vânatul și la baltă
Și 'n iarba neagră-verde și rărită,
Prin ramuri numai veverița saltă,
Sau stă pe loc, prelung încremenită.

Uscat fosnește papura. Din zare
Vin gemete, — suspinele pădurii;
Și salciei de-aproape i se pare
Că s'a sfârșit cu binele căldurii.

Golașii pui de astă primăvară
Sunt mari de mult, și sboară și vânează;
Și au aflat și ei de vechea țară,
In care-acum se împrimăvărează.

Neliniștiți, îngrijorați, cocorii,
Cu pliscu 'n vânt, pe lungile picioare,
S'au tot strigat, țintind departe norii
Tăinuitori, s'au îmbiat să sboare.

www.dacoromanica.ro

Mâhnit, pilotul, singur el nu țipă,
Nu 'ntreabă, nu aleargă, ci, de o parte,
Infipt pe-un dâmb, își vâră sub aripă
Micuțul cap, adânc, în somn, ca 'n moarte.

De ani și ani călăuzește stolul
Semenilor, dar știe că văzduhul
Nu i-a păstrat cărările, și golul
Îi dă fiori, de parcă-și pierde puful.

Va mai putea să taie ca pe-o apă
Vicleanul vânt, neprevestit de unde,
Ce-adună nori, îi sfâșie, i-adapă,
De nu știi unde te-ai putea ascunde ?

Mai poate el zări din depărtare
Limanurile bune de popasuri?
Pilotu-și strânge capul și mai tare, —
I se năzare țipete și glasuri.

www.dacoromanica.ro

Şi dacă sborul lui încetineşte
Şi bietul stol întârzie pe mare,
Pe apa fără fund, ce duşmăneşte
Tot ce-i crescut pe ţărm fără cruţare ?

Pieri-vor toţi sub valuri prăbuşite,
Când singur el s'ar cuveni să piară,
Să cadă cu aripele sdrobite !
Şi totuşi, vai! pleca-vor astă seară !

„Pleca-vom, da, pleca-vom !" se aude
Prin stuhăriş, din patru părţi, într'una.
Pilotu-şi lasă visurile crude,
Priveşte 'n zări, dacă răsare luna.

Intinde larg aripele, aruncă
Semeţ din cap, aleargă, îşi ia sborul,
Şi strigă prin văzduhuri: dă poruncă,
Intr'un vârteţ măreţ, cârmuitorul.

www.dacoromanica.ro

Şi pasărele mari, cu catalige,
Işi răsucesc o clipă gâtul, mute,
Cătând pe sus; pornesc apoi să strige
Străbătător; se sbuciumă pierdute.

„Plecăm, plecăm!“ răspund cu sfâşiere
Cârmaciului. Şi freamătă zăvoiul
De aripi mari, bătute cu putere,
Şi fără şir se 'ndrumă 'ntâi convoiul.

www.dacoromanica.ro

II

S'au îndrumat, s'au rânduit. In frunte
Pilotul: se coboară, se ridică;
El știe calea, lui i-e dat să 'nfrunte;
El cel dintâiu și vânt și nor despică.

De mult intrat-a soarele în țara
Spre care greu cocorii naintează
Tot mai zoriți să facă primăvara,
Pe care sburătoarele-o visează.

Indrumătorul aripele-și bate;
Plutește-apoi cât poate să plutească!
Își strigă frații, și 'n pustietate
Răspunsu-i trist, grăbit să se sfârșească.

Napoia lor se naltă luna plină,
Să lumineze calea 'ndelungată;
Și nuferii din ceruri dau lumină,
Din balta lor deapururi depărtată.

www.dacoromanica.ro

Nu-i niciun nor de ocolit, și vântul
Prielnic e. Se duc într'o plutire!
Și merg așa de iute, că pământul
Aleargă dimpotrivă cu grăbire.

Par stelele din cer prevestitoare
De bun sfârșit, iar unele străluce
Ca peștii albi din ape curgătoare, —
Și stolu 'ntreg ca luntrea se tot duce.

De mult trecut-a luna peste ele,
Ca un vultur măreț, nearipata!
Cu cât sunt, vai! cocoarele mai grele,
De n'au ajuns, și noaptea iată-i gata!

Napoia lor, iar soarele răsare,
Dând drumul stăvilarelor luminii;
Câmpie, lac, pădure, fiecare
Își scrie margini clare cu vecinii.

www.dacoromanica.ro

Intreg întunecatul lumii caier
S'a deslușit; se văd până și-acele
Făpturi ce merg cu două lăbi în aer,
Mai sprintene ca ursul și mai rele.

Indrumătorul pasărilor cată
Acuma loc de-odihnă și de hrană.
L-a și găsit; și volnica armată
Coboară după el într'o savană.

www.dacoromanica.ro

III

Visare turburată, odihnă și belșug
Sunt grabnic părăsite! Și iar pe sus drumeții
Își rânduiră oastea în pașnic chip de plug,
Când zorile, aprinse, amestecau pe rug
Culorile vieții.

Se-afundă 'n zări, aceleași mereu, spre ținta lor,
Ce nici nu se zărește, după pilot într'una.
Vâslesc, vâslesc alături, și parcă fără spor,
In nesfârșirea lină, cu destrămări de nor;
Le luminează luna.

E noapte și ajuns-au deasupra mării-acum.
Genuna jos scânteie de licurici. Răcoare
Și vaiet se înalță, de împresoară'n drum
Cocoarele: văzduhul e turbure ca 'n fum
De-o ceață 'nșelătoare.

Strigări turburătoare se-aud nedeslușit
Deasupra mării, 'n spațiu. Se tânguie cocorii,
Se sfătuie, se chiamă; și țipă răgușit
Pilotul, iar tot cârdul în urmă-i răvășit
Își pune păzitorii.

www.dacoromanica.ro

Sunt toți care porniră. Cu bărbătesc avânt,
Simțindu-se 'mpreună, sârguitor se-afundă
Prin negurile nopții, spre țara cu pământ
Și mlaștini multe, unde vânaturi multe sânt
Și apă dulce, scundă.

Dar sgomotul de valuri sporește ne'ncetat
Și parcă le împinge, le duce el! Furtuna!
Și jos, și sus, zadarnic te uiți: s'a 'ntunecat;
Și sus, și jos, de-a-surda te 'ndrepți: s'au înnecat
Și stelele, și luna!

Alegere nu este: nici să cobori, și nici
Să ocolești puhoiul, care 'n nemărginire
Și-a revărsat năprasna; în van cobori, ridici;
Și aripa e slabă; tot una-i dacă pici
In sigură pieire!

Furtuna! e'n văzduhuri și, fluviu ne'ntrerupt
Și negru, îi smintește șiragului înnotul.
Intreaga rânduială s'a năucit, s'a rupt;
Furtuna e deasupra, în lături, dedesubt;
Și amețit e totul!

www.dacoromanica.ro

Sburlit, întins, pilotul se 'ncumetă în van
Să fie treaz. Comandă, își chiamă jalnic stolul.
Strigarea lui se 'nfundă în glas de uragan;
S'au răvășit ostașii-i, în norii de carton,
Svârliți de-a-rostogolul!

Cârmuitoru-și frânge o aripă vâslind.
Atârnă ciotul, doare și nu-l poți da de-o parte.
Și marea se aude tot mai cumplit mugind;
Se văd în clocotire talazurile-albind; —
E ceru-acum departe!

Brăzdatul câmp, ca 'n flacări de jucător, ca nins,
Se clatină cu totul, se năruie, trăsare.
„Cocori, cocori!" mai strigă pilotul cu graiu stins;
Dar aripa-i, doar una, l-a coborît; — l-a prins
Involburata mare.

Ca pe un fulg îl poartă al valului destin
Din funduri de prăpăstii pe vârfuri înspumate;
Și oricât bate valul se-aude un suspin;
Și aripe năzare pe fiecare clin
De pasări înnecate.

www.dacoromanica.ro

Pilotul aiurează luptând să fie treaz,
S'audă și-să vadă. Sunt clipele din urmă:
„Intregul stol plutește, coboară la un iaz,
Și soarele străluce". Un milostiv răgaz,
Și viața lui se curmă.

. . . . . .

Dar alte multe stoluri, plecate mai apoi
Spre țara 'mbelșugată, sau poate mai nainte,
Ajuns-au, ca 'n grădină la stupul său un roiu,
Au cuib și viață dulce, pe țărmuri și 'n zăvoiu,
Sub soarele fierbinte.

---

www.dacoromanica.ro

IN PRIMĂVARĂ

Se desgheţaseră şi, grabnic,
Izvoarele s'au şi pornit;
Iar un troian, pe locu-i habnic,
Le sta în drum şi le-a sorbit.

Dar şi subţirile izvoare
Şi-aveau din veac croit făgaş;
Şi tot svâcnind stăruitoare
Scobiră vad pe sub vrăjmaş.

www.dacoromanica.ro

Ca într'un joc de-a-vaţascunse:
Aci sburdau, aci piereau;
Şi coapsele mereu pătrunse
Ca la un cântec se trezeau.

Sub frunza moartă, sub zăpadă,
Mişcau viеţile 'n pământ;
De pe colnice sta să cadă
Linţoliul alb, ca un veşmânt.

Pădurea iar simţea sub coajă
Ale 'nfrunzitului dureri,
Ea, ce 'nsemnase pe răboaje
Atâtea zeci de primăveri!

Lumina îşi schimbase 'n aur
Intunecatu-argint al ei,
De când, din hruba lui de faur,
Ţâşnise soarele 'n scântei.

Şi lumea încă neagră, sumbră,
Se deştepta, se desmorţea;
Ieşea din moarte şi din umbră,
Şi 'n pripă se sulemenea.

---

www.dacoromanica.ro

PĂSTORUL

S'apropie de horă Stan, —
N'o mai văzuse de un an!
Şi ce ciudată-i pare!
Ţigani lăuta-şi ţeselă,
Se 'nvârte lumea veselă,
Şi-i prăfăraie mare!

Şi ce aprinşi sunt unii 'n joc!
S'asvârlu, se frământă 'n loc...
Şi nu-i de fel cântarea
Pătrunzătoare, cu aripi...
De ce să chiui şi să ţipi
Şi toată smăcinarea?

www.dacoromanica.ro

Ce aprig dor îl năpădea
De case, cârciumă, şosea...
Schimbat nu-i satul poate:
De orişiunde l-ai zări
Il fac grădină zarzării,
Pometurile toate!

Schimbat e Stan! De când e'n munţi
Cu oile, tot leagă punţi
Cu ochii între stele,
Furat de adâncu-albastrului,
Potecile sihastrului
Şi ceaţa din vâlcele.

Tăcere 'n culme şi pe văi;
Tăcut s'adună norii 'n clăi,
Plutesc şi se destramă.
Dar norii paşnici când vorbesc,
Singurătăţile vuesc
Ca bolţile de-aramă!

E linişte acolo sus...
Să tot asculţi cu gândul dus
Pădurea şi izvorul.
Şi oameni, şi viorile,
Uiţi tot, privighetorile
Când îşi suspină dorul.

www.dacoromanica.ro

Se dă de-o parte Stan, mâhnit:
Cât drum bătu pân'a venit!
Ţiganii 'ncep o doină.
Îşi ţine Stan răsufletul;
Dar mai scârbit i-e sufletul
Şi ca o zi de moină.

Îşi vede lungul drum în gând;
E însetat şi e flămând
Şi soarele-asfinţeşte...
Dar o porneşte 'n calea lui, —
Dumbrăvi, tăpşane, cărărui,
Îl chiamă prieteneşte.

Nici n'apucase 'ntâia stea
Să pâlpâie, şi-o doina, grea
De doruri şi de jale,
Din fluierul păstorului
Urca spre culmea norului,
Se risipea devale.

www.dacoromanica.ro

MOȘNEAGUL SINGURATIC

ANECDOTĂ

Pe negândite, oastea nevăzută
Și ca năvala valurile vie,
De piedeci hărăzită să-și ascută
Vuirea: mânioasa vijelie

Se-aruncă, se 'ndesește și se mână
Mereu, de-a-valma și nemărginită,
Inaltă pân' la ceruri din țărână,
Urlând, gemând, mugind înnebunită.

www.dacoromanica.ro

Infricoşat unchiaşul singuratic,
De zeci de ani plecat şi surd aproape,
Aude bine vuietul sălbatic,
Puhoiu pornit să darme şi să 'ngroape.

Incremenit în mijlocul odăii
Rămâne mult; şi cugetu-i adună,
Cu trudele aprinderii văpăii,
Gândirea, ce tot lui are să-şi spună.

Cu chiote ca de izbândă, vântul
Acoperişul casei l-asaltează.
I se 'nţeţeşte moşului cuvântul
Dar mai întâi se strânge şi oftează.

Furtuna, care bântuie prin lume,
Ca un alaiu de mire la mireasă,
Venită e la casa lui anume;
E pentru el din zări adânci purceasă!

www.dacoromanica.ro

„Nu, nu-i frumos ce faci ! Nu se cuvine !"
Scârbit șoptește cu amărăciune.
Și trist înțelegând că n'ai pe cine
Să dojenești, adaugă: „Nebune !"

Se opintește vântul să ridice,
Să svârle-acoperișul. Cu copite,
Pe tinichea aleargă. Cu alice
Aruncă în ferestrele cârpite.

E frig în casă. Dar, pe așa vreme,
Te pomenești că s'ar aprinde coșul !...
Acum furtuna auie și geme,
Dar cu „nebunul" a sfârșit-o moșul.

In dulăpior, de două luni adastă
Un profiriu: să 'nlături o durere,
Să zugrăvească-aminteri o năpastă, —
Și doar să-l bei, atât drăgutul cere !

www.dacoromanica.ro

Moșneagu-și umple până sus paharul;
Il dă pe gât; se scutură, să-i intre
In toate mădularele țiparul
De flacără, simțită până 'n vintre.

La miezul nopții, când bătrânul ornic
Își hârâie de-atâtea ori bătaia,
Cu șovăieli, cu opintiri, statornic
Stăpân al vremii ce-o închide-odaia,

Moșneagul se trezi: ardea pe masă
O lumânare-aproape isprăvită.
Tot mai era plăcut și cald în casă,
Iar sticla jumătate doar golită.

---

www.dacoromanica.ro

DINTR'UN POEM

Stăpânul, Dumnezeu, Neconceputul,
De nimeni însoțit și îndemnat,
Făcuse lumea, cerul luminat,
Și-i dase vremii astfel începutul.

Cu-un deget tot pământu-l putea ține,
Și marile lui palme-au luat pământ,
L-au frământat și ca pe-un lucru sfânt
Un om făcu, aidoma cu Sine.

www.dacoromanica.ro

Și cu suflarea-I binecuvântată
A dat viață chipului de Zeu.
Și s'a trezit din somnul cel mai greu,
Adam, sub ochii crâncenului Tată.

Cum s'au privit, sub bolta caldă încă,
La soarele atuncea plăsmuit!
Cu teamă și iubirea-au tresărit:
Pământ, ocean, din liniștea-adâncă!

Un suflu nou trecuse peste fire:
Avea să aibă încă-un domnitor!
Miresmele sporiră din izvor
Și susurară frunzele iubire.

Iar omul, amețit, ca de-o cascadă,
De sunete, miresme și culori,
Ingenunchia, se înălța 'ntre flori,
Nesățios s'audă și să vadă.

www.dacoromanica.ro

Răpit cu totul numai de natură,
De ale lumii forme și vibrări,
Își dibuia în inimă cântări
Și suferea râzând de ce îndură.

Mirat, întâia dată, Creatorul,
In veșnicia Sa, privi în jur;
Își destrămă luminile și norul
Din cugetu-l nestrămutat și dur.

Creațiunea 'ntreagă se'nșelase
In temerea și adorarea ei:
Nu se gândise Domnul să o lase
Voințelor și altor Dumnezei!

Tovarăș cum ar fi putut să-l fie
Cel care viața altui datora,
Cel început, deci fără veșnicie,
Rob clipelor ce mintea-i număra?

www.dacoromanica.ro

Plăsmuitorul nu avea nevoie
De un semen. Multiplu, nesfârşit,
Era în sineşi: spaţiu, timp, aloe,
Văpae, boare, Biblie şi Mit.

Să-l sufle ca pe-un puf de păpădie,
Să-l spulbere pe cel care-aducea
Cu sine, Cel deplin în veşnicie,
A socotit că nu se cuvenea.

Şi El, în Care totu-i cu putinţă,
Simţi o'nduioşare, urmărind
Prin mii de veacuri şubreda fiinţă,
Norod făcută, lutul stăpânind.

Pământ era şi-l ameţeau parfume
Şi frumuseţi vremelnice ca el;
Ca toată vietatea bietei hume,
Sfârşit având se va'nmulţi la fel.

www.dacoromanica.ro

Privirea lui străbate-va departe
Şi va căta la toate înţeles.
Dar în zadar visa-va la o parte
De nemurire bietul lui cules.

Desprins din Dumnezeu ca o scânteie.
Din jocul unei flăcări, i se da:
Atâta cât să creadă că se 'ncheie
A lumii noimă în făptura sa.

---

www.dacoromanica.ro

PSALMISTUL

O, vremuri fericite când Profetul
Vorbea cu Domnul său, era 'ndrumat,
Bătătorea poteci spre Nazaretul
Chemării, rătăcea, era certat!

Cuvântul lui putea să fie pară
Şi trăsnete, şi foametea s'aducă;
Şi din privirea-i numai să răsară
A binelui şi-a răului nălucă.

11022.—3

www.dacoromanica.ro

Nălța 'mpotrivă-i blestemele, ura
Și îi cădeau pe uliți la picioare,
— Când îi strâmba, asprimea vorbei, gura —
Bătrâni uscați, sălbatice fecioare.

O, vremuri duse pentru totdeauna !
Ce mi se cere azi ? de către cine ?
De ce desprind și-aduc la buze luna ?
De ce pământu 'ntreg în mâni l-aș ține ?

Azi Dumnezeu e risipit în toată
Făptura pieritoare, e'n țărână,
E în cenușa stearpă, și din gloată
Prin gura celui mai de rând îngână.

Nu-l caută 'n mine nimeni. Și solia
Zadarnic mă îndeamnă, mă frământă,
Când oamenii-mi furară veșnicia
Și în deșert mi-aud cântarea sfântă.

www.dacoromanica.ro

Zadarnic sunt oceanul ţării mele
De fierberi, amintiri şi năzuinţe,
Privesc în mine ţărmi, limanuri, stele
Şi plâng nepovestite suferinţe.

Oceanul în zadar ridică norii,
Părinţii încrezutelor izvoare;
Copiii se socot născocitorii
Şi început de viaţă viitoare.

In graiul meu bogat de cugetare,
Neprevăzut, podoabe şi simţire,
Se înveştmântă unii cu 'ngânfare,
Călăuzesc bătrâna omenire.

Să vină dar odihna mai de grabă,
Ca să 'nceteze 'n sufletul meu cântul
Neascultat, rostit cu voce slabă,
Şi fie-mi rece şi de plumb pământul.

www.dacoromanica.ro

INAINTE

Ce vămi n'am plătit,
Când sufletul meu
Aici a venit,
Făcându-se „eu" ?

Cu ce sunt dator ?
Cu cât ? Voiu plăti
Când fi-va să mor ?
Acum ? zi cu zi ?

www.dacoromanica.ro

Am şi început ?
Cu tot ce îndur
Mereu, mă ajut,
Sau numai mă fur ?

Atâtea întrebări,
Făţiş, într'ascuns,
Brăzdează cărări,
Şi niciun răspuns !

Nainte, oricum !
Vreau aer, vreau zori
Pe marele drum
Cu-un capăt în nori.

Vreau sarcina mea
S'o duc până sus:
La iad, la o stea,
La vid, la Isus

www.dacoromanica.ro

Pe calea ce-mi taiu
In lut, în granit,
Cu propriu-mi graiu,
Cu gându-mi trudit,

Cu-ai frunţii grei nori,
Cu-al inimii plin
De lacrămi, ninsori
Şi mări de senin.

www.dacoromanica.ro

O M

Intre dorința de-a pieri
Și-a dăinuirii năzuință,
Ucid în fiecare zi
Și mă clădesc din suferință.

De ce-s aici ? Eu n'am cerut
Nici lume, nici Dumnezeire
Și mă scârbește că sunt lut,
Și mă 'nspăimânt de nemurire !

www.dacoromanica.ro

Neputincios și îngâmfat
Mă sbucium, plâng — știință, cântec, —
Și cer să mor crucificat
Și să-mi ascund urîtul pântec.

Atâta tot! Îngheț, zăduf;
Sunt nepoftit, străin naturii;
Mă 'ndoaie vântul ca pe stuf,
Iar gându-mi sboară ca vulturii.

www.dacoromanica.ro

DOAMNE

Din lumea Lui eu nu pot să mă duc;
Sunt prins în ea ca ochii în orbite;
Ca pe-un ogor sub plug, sub tăvăluc,
Mă taie, mă răstoarnă și mă 'nghite.

Mor ne'mpăcat cu Dumnezeu, cu Dracul,
Cu cârmuirea lumii și cu mine:
Sunt rupt și smuls ca lâna în daracul
Revoltelor atee și creștine.

www.dacoromanica.ro

Şi totuşi Tu mi-eşti Tată şi Stăpân
Şi flori, şi buruieni otrăvitoare,
Câte se-adună 'n claia mea de fân,
Tu le-ai crescut cu humă şi cu soare.

Cu atâtea simţuri, câte am, bogată
Şi felurită lumea mi se pare;
Dar ne'ncetat, lopată cu lopată,
Aud, ca 'n cimitir pe o cărare.

De ce le veşteţeşti de timpuriu
Şi până şi mireasma le-o împrăştii ?
la sufletu-mi, acuma când îţi scriu,
Şi-l svârle ca din furca unei prăştii.

Dar orişiunde ducem'ăi Părinte,
Nu voiu uita cumplita suferinţă
De pe pământ, şi lacrima fierbinte
Ce s'a 'ncrustat în singura-mi fiinţă.

www.dacoromanica.ro

De pâine lui e sigur un ziler,
Din zorii zilei până se 'nopteaza;
Eu mă aştept din ceas în ceas să pier
Şi văd nainte-mi Moartea veşnic trează.

Nevoia de măreţ, de nemurire,
N'a contenit vr'odat'-a mă mâna spre
Un Dumnezeu plecat pe omenire; —
De ce prigoană şi pedepse aspre?

Eşti milostiv şi iertător, sau nu?
Vreai fruntea, ce mi-ai dat-o, înclinată.
In inima mea cine aşternu
Credinţa, simţimântul că mi-eşti Tată?

Mă iartă, Doamne, că vorbesc în dodii,
Ca un trufaş de sine ameţit,
Din pomii tăi, cu stelele drept rodii,
Eu am culeş atât cât un clipit.

www.dacoromanica.ro

De m'ai ales pe mine de tălmaciu,
De cântăreț, și n'am plinit chemarea,
Pe rug mă arde, Tată, ca pe vraci,
Sau năpustește'n pieptu-mi șubred marea!

www.dacoromanica.ro

A I C I

Oriunde mă vei duce nu voiu fi
Acelaşi ins; nici carnea, nici simţirea
Nu vor afla durerea, amăgirea,
Merindea mea de fiecare zi.

Aici, ca un copac cu rădăcini
Intortochiate, prinse ca de stânci,
Incerc să-mi sui spre cerurile-adânci
Frunzişul, — palme arse de lumini.

www.dacoromanica.ro

De nu am fost destoinic să crestez
Cu râvna mea, cu mintea, suferința,
Pe vr'un răboj, cleștar: adeverința
Unei vieti de cintez, huhurez, —

Acela fi-va crâncenul meu chin,
Nu smoala clocotită ca să-mi frigă
Un trup, în care sufletul meu strigă
Că-i e dușman, și că îi e străin.

Și 'n raiu de vei voi să mă ridici:
Ca să 'nțeleg puterea-ți milostivă,
Cum sunt îmbrățișați deopotrivă:
Tâlhar, mitropolit și măscăriciu, —

Eu n'oiu putea să mă închin cucernic,
Ci patima mea și îngrijorarea
Vor bate în țărmii cerului ca marea, —
Atâta sunt de aprig și nemernic!

www.dacoromanica.ro

COPILĂRIA

Trei gârle mici nu osteneau să curgă
Şi-adesea ori cântarea lor sfioasă
Mă deştepta în noaptea grea şi murgă,
Sau luna, în perdele ca o coasă.

Şi munţii ! cu atâta mai înalţi
Cu cât mai mic e cel care-i priveşte.
Flori, pasări, fluturi poate că la alţii
Trecutul cel mai vechiu l-alcătueşte.

11022.—4

www.dacoromanica.ro

Eu stânca aspră, pururea la fel
Şi apele cu ne'nţeleasă goană
Le-am oglindit în ochi-mi de viţel
Şi le-am făcut în inimă icoană.

Nu l-aş cunoaşte azi pe băieţelul
De mână dus, dar vieţuesc în mine:
Moşneagul, mâna-i mare şi inelul
Şi tu, cu toţi ai noştri, ţintirime.

La patru ani, la cinci ştiam că vieaţa
Inseamnă moarte neînlăturată:
Plângeam din noapte până dimineaţa
Că vei pieri, bunică adorată.

O, sfântă între sfinte, prea smerita
Şi înţeleapta mea bunică-mamă,
Nepotul dela tine moştenit-a
Răbdarea care-l pleacă şi-l destramă.

Dar tu ştiai că vine 'mpărăţia
Dreptăţii, pe când eu, nepriceputul,
Nu ştiu, şi ne'mpăcat cu veşnicia
Frământ de-a-valma sufletul cu lutul.

www.dacoromanica.ro

DIN VEAC

De mii de veacuri creşte leuşteanul
Deosebit la miros de tarhon;
In fund de mare sângeră mărgeanul,
Se ţese borangicul în cocon.

N'a aşteptat să plângem lăcrămioara
Şi cruce umbra marilor vulturi
Purta pe dâmburi; până şi vioara
Se tânguia în lemnul din păduri.

www.dacoromanica.ro

Tu ai venit cu roata și cu focul
Și ai supus și miel și elefant
Și ți-ai întins domnia în tot locul.
Că-i visul tău, îți pare lumea, Kant.

De șapte zile plouă și burează
Și-acuma vânt năpraznic s'a pornit;
Dă norii la o parte și 'nturnează
Nemernica furtună 'n înfinit.

Amână pentr'o clipă uraganul;
Nu 'ngădui cutremure, potop;
Și smulge Morții galbene arcanul, —
Dar mai ales găsește vieții scop.

---

www.dacoromanica.ro

NUCUL

Intârziez în toamnă și viață
Tot mai stufos și mai cuprinzător;
Și în singurătatea mea semeață
Cu mine numai umbra mi-o măsor.

Sunt trist și 'ntunecat, dar niciodată
N'au rupt din mine marile furtuni,
Pe care le-a primit ființa-mi toată
Ca o pădure 'ntreagă de goruni.

www.dacoromanica.ro

Cuprinsul meu adânc topeşte raza
De vipie şi-a lunii mângâiere,
Şi frunza mea, cât palma, ţine paza
Pământului şi 'mprăştie tăcere.

Dar n'am putut şi n'am voit spre stele
Să nalţ, ca plopul, braţele; să cer,
Cutremurat ca apa. Ale mele:
Sunt foaia, creanga, trunchiul meu de fier.

Şi rodul meu ! Aceia care îl gustă
Il simt ca fierea de nesuferit;
Nu ştiu că e de candelă augustă
In miezul lui ulei de mir sfinţit.

---

www.dacoromanica.ro

MAREA

In zarea mării liniştite
— Nemărginire de pansele —
E undeva, pe aţipite,
Născocitorul de vopsele.

Lumina stărue 'n văzduhul
Fără de nori şi fără steme.
In ţărm sbucnesc, înalt cât stuhul,
Inzăpezite crisanteme.

www.dacoromanica.ro

Se 'ntunecă pe îndelete.
O boare, ca un cânt răzbate.
Albastre, negre, violete
Sunt florile, uşor mişcate.

Intunecimea creşte. Ca de
Bazalt posac grădina pare.
Din depărtatele arcade
Vin raze firave şi clare.

Singurătate, noapte; pustă
Care se clatină, s'ar duce...
Se rupe 'n fund de fund o crustă
Şi 'nseamnă locul ca o cruce.

Un foc, opaiţ, vietate
De flacără, argint, atlazuri —
Şi pod arzând de nestimate
Se cumpăneşte pe talazuri.

www.dacoromanica.ro

CONSÂNZEANA

Timidă și trufașă frumusețe
Când ochii mei te află, te despart,
Te-apropie din miile de fețe,
Te-așează 'n gând pe tronul tău înalt

Și 'n sufletu-mi pătrunzi ca 'ntr'o radă,
Când soarele de vară e 'n zenit:
Ca un pirat înavuțit de pradă
Sunt mai presus de Rege — fericit!

www.dacoromanica.ro

E clipa sfântă de răscumpărare,
Ce 'nlătură cu aripe de foc
Mulțimile hidoase și barbare
De svonuri, lucruri, inși de iarmaroc.

In graiul vechiu, rămas dela bunica,
Și 'n cel de azi, trudescu-mă să 'nchid
Imagina, gândirea mea, cu frica
Cu care aș săpa într'un bolid.

Nu știu ce fac, și cine sunt, semenii.
Batjocură, tăgadă și dispreț
Mă 'mpresură, când straiul Consânzenii
Numai sub mâna mea găsește preț.

Rechini și hiene, lupii și năpârca,
Să-și împărțească lumea cât or vrea:
Vor însemna atât cât spune hârca
Sub privigherea veșnică de stea.

www.dacoromanica.ro

C E R U L

De câte ori mă culc, eu mă întind
Şi mânile pe piept mi le 'mpreun;
Incerc să nu gândesc, să mă deprind
Cu cerul cel mai negru şi mai bun.

La albăstrimea fără de sfârşit
In care ochii mei m'au înălţat,
Din care adeseori m'am prăbuşit
Cu Dumnezeu în mine sfărâmat;

www.dacoromanica.ro

La albăstrimea fără de liman
In stelele clipind nepăsător,
In care sboară sufletul orfan
Și se destramă'n lacrămi ca un nor:

Nu vreau să cuget și ca pe un pir
Inverșunat să-și crească rădăcini
In inima-mi, boltirea de safir
O strâng, ca 'n pumn, secată de lumini.

Inchid în mine lumea, ca pe-un roiu
In stupul său, neînfricoșat și drept;
La judecata crâncenă de-apoi
Sunt gata de osândă; o aștept.

www.dacoromanica.ro

CEASORNICUL

Aleargă fără preget și fără silnicie,
Cu-același trap, pe-aceeași răsunătoare glie.
Oare-a purces din zidul de-alături, sau din mine,
Fantoma care'n șaua-i necontenit se ține ?

Ce călăreț i-acesta ? i-al Morții ? al Vieții ?
E Pegasul pe care l-au cunoscut poeții ?
Sunt orbi și el și calul, de nu înaintează ?
L-ascult din zorii zilei și-acum e la amiază.

www.dacoromanica.ro

L-am ascultat și noaptea și 'n multe nopți trudite,
Cu inima călcată ca lutul în copite.
Nu e grăbit s'ajungă; dar nu stă o clipită
Să șovăie, s'adaste din fuga-i nesfârșită.

Stau adâncit în patu-mi în volnică zăcere,
Ca să-mi perind vieața, să-mi fiu de priveghere
Și ca strivit pe locu-i fugarul să rămână,
Ca mine: vis, poveste, zadarnică țărână,

www.dacoromanica.ro

LINIŞTI

Vreau să-mi aduc aminte-amănunţit
Cum începea şi ce urma îndată;
Cât de uşor şi cât de potolit
S'apropia, sporea iluminată.

Pornea din cer ades, din adâncimi
Pe care ochiul numai năzuise
Să le străbată, — şi de serafimi
Se 'mperdela tot locul, ca în vise.

www.dacoromanica.ro

Din profunzimea fără stăvilar
Se cobora tot mai puţin albastră,
Ca să se-ascundă-aşa ca un bondar
In floarea singuratică din glastră.

In cugetu-mi se pogora. In el
Venea, ca la un cuib, nemărginirea,
Din adormitul ei violoncel
Să-şi spună fără svon închipuirea.

Era al meu, al meu acel auz,
In care laolaltă contopite,
Ca dintr'un nemaipomenit avuz
Cădeau cântări tăcute, aţipite.

Aşa simţeam tăcerea pe atunci:
Şi în pădurea'n basm încremenită,
Şi în câmpia netedă, şi'n lunci
Cu luna ca o vulpe încolăcită.

www.dacoromanica.ro

Și azi aștept cu sete și ascult:
Se depărtează vuietul treptat;
A ostenit orașul, — catapult,
Care bătea în juru-mi înfundat.

Precum înghiață apele de ger
Incremenit-a orice adiere
De larmă, frământare, când pe cer
S'adună recea, strania veghere.

Bătrâne suflet! ca'n mausoleu,
Ca'n cremene e pace, nemișcare,
Intunecime, și apasă greu,
Ca de pământ, atâta renunțare.

Dar ce-a trosnit așa ca un femur?
Ți s'a părut! A fost o nălucire
Ca'n boltnițele cu 'ntuneric sur,
Cu oase de monahi, la mânăstire.

11022.—5

www.dacoromanica.ro

Auzi? ca un oftat. De ce ? al cui?
Cine putea să geamă, să ofteze,
Când nu-i aici lăcaşul nimănui,
Când singur sunt cu gândurile-mi treze ?

E liniște cum n'a mai fost. Şi iar
E cineva. In locul meu, la masă.
Intoarce fila. E un cărturar.
Cum a pătruns şi când, la mine'n casă ?

E după miezul nopţii. Toate dorm
Se cerne leneş clipă după clipă
In fluviul cu valul uniform,
De negură, fără opriri şi pripă.

www.dacoromanica.ro

STELELE

Indepărtate stele, când e lună,
Pământul tot îmi pare că-i al meu
Şi 'nrourate, palide v'adună,
Sub ochii noştri, scundul heleşteu.

Când sunteţi numai voi stăpâne, gloată
De pretutindeni cerul cotropind,
Ca scăpărări de fulger dintr'o roată.
Care-a trecut prin haos ca pe-un grind

www.dacoromanica.ro

Și a lăsat mănunchiuri și răslețe
Lumini de diamant și de opal,
Eternități stinghere și mărețe
Sub care trece vântul ca un val:

Pricep, nelămurit, că nu se poate
Să mă priviți și să-mi deschideți drum;
Că stelele străine sunt cu toate
De vietatea firavă de scrum.

Că nu creați și nu 'ndreptați destine!
Ci fiecare astru, înapoi,
Spre alte lumi, spre nu se știe cine,
Spre unde niciodat nu vom fi noi

Își mână bogăția de lumină,
Făgăduința unei împliniri.
Ca luna noastră: mângâie, alină
Și lămurește brazi și trandafiri.

www.dacoromanica.ro

Ce reci străbateți și îngrijorătoare
Spre noi, atât de mici, dar însetați
De purpură, de flacără, de Soare,
De Dumnezei cu sufletul de frați!

Norod fără de număr ce-amenință
Cu sclipitu-i de ghiață stăpânit,
Cu veșnicia-i fără de ființă,
De noapte neagră întovărășit;

Care ne ții pământul ca 'ntr'o plasă
Și poate că ești numai ochii Lui,
Ai Unuia cu infinitul casă,
Stăpânitorul uraganului:

Mă tem de tine! Aripa deschisă,
Care voia spre stele să-și ia sbor,
O strâng în pieptu-mi frântă și de clisă,
Să putrezească-aici ca un dihor.

www.dacoromanica.ro

CUPRINSUL

Cocorii 3
In primăvară 17
Păstorul 19
Moşneagul singuratic 23
Dintr'un poem 27
Psalmistul 33
Inainte 37
Om 41
Doamne ! 43
Aici 47
Copilăria 49
Din veac 51
Nucul 53
Marea 55
Cosânzeana 57
Cerul 59
Ceasornicul 61
Linişti 63
Stelele 67

www.dacoromanica.ro

DE ACELAȘI AUTOR

„**Versuri**", tip. Buzău, 1901; retipărit în Biblioteca pentru Toți, numărul 1200.
„**Trepte rupte**", versuri, 1906, vol. epuizat.
„**Puterea vrăjilor**", nuvele, 1909, ed. IV-a.
„**Tinerețea Casandrei**", roman, 1909, ed. III-a.
„**Sonete**", 1910, vol. epuizat.
„**Cântăreața**", nuvele, 1916, premiat de Academia Română, ed. II-a.
„**Școala profesională Episc. Gherasim**", nuvele, 1916, ed. III-a.
„**Canarul Mizantropului**", versuri, 1916, premiate de Academia Română.
„**Dragoste neîmpărtășită**", nuvele, 1917, ed. II-a.
„**Strigoiul**", povestiri fantastice, 1919.
„**Pentru părerea lumii**", nuvele, 1919.
„**Orașul Bucuriei**", roman, 1919.
„**Povestiri și povești**" pentru copii, 1920, ed. II-a.
„**Domnul Deputat**", roman.
„**Domnul Colonel**", roman.
„**Vagabondul**", nuvele, ed. II-a.
„**Păcatul Rabinului**" roman, vol. epuizat.
„**Petre Nicodim**", roman.
„**Norocul cucoanei Frosa**", nuvele.
„**Vieți sdrobite**", roman.
„**Fecioarele**", versuri, 1925.
„**Monahul Damian**", roman, premiat de S. S. R.

www.dacoromanica.ro